

Naar jeg nu skal gaae over til nærmere at begrundede mit Forslag, skal jeg gjøre det ganske kort, og væsentlig kun udtale mig om Hovedprinciperne deri. Det har da — idetmindste i mine Dine — det væsentlige Fortrin fremfor de andre Forslag, at det holder sig saa nøje som muligt til den bestaaende Lovgivning. Efter min Overbeviisning skal man i alle Forhold, og navnlig i Forhold af den Natur, hvorom her er Tale, ikke letfindigt kuldkaste, hvad man har, hvad der har staaet sin Prøve gennem Tidsalbre, og hvad Folket engang er blevet vant til; thi naar man kuldkaster det bestaaende Grundlag og bygger noget Nyt i Stedet, saa vil man i mange Tilfælde komme til at rive det Nye ned igjen. Det er den Maade, hvorpaa man bygger Korthuse, men ikke grundmurede Bygninger. Det er jo navnlig ogsaa Fortrinet ved den hele engelske Lovgivning, at den har holdt sig til det Bestaaende; den har stadigt bygget videre; hver Generation har bragt sin Steen til Bygningen, og derfor er Bygningen fast og sikker; men bygger man idag og river ned imorgen, saa kommer man let til at bringe Forvirring ind i Forholdene. Selv med Hensyn til Kjøbstædernes Overformynderi er mit Forslag i det Væsentlige overeensstemmende med den bestaaende Ordning. I enhver Kjøbstad er det nu de to Overformyndere, som bestyre de Umyndiges Midler. Efter Danske Lov skal det være Kjøbstadborgere, men Erfaringen har, som jeg troer, viist, at det vil være hensigtsmæssigt at have den Bestemmelse, at det netop skal være Kjøbstadborgere, og jeg har derfor i § 11 foreslaaet at forandre Danske Lov 3—18 i saa Henseende, og indføre den Bestemmelse, at ogsaa Andre end Kjøbstadborgere kunne være Overformyndere. Det er nærmest den obenfæste Formynderisag, som har bragt mig til at stille dette Forslag. Det vil nemlig af denne Sag sees, at man i Odense, som dog er en af de større Byer, har havt overordentlig stor Bausfælighed ved at finde dygtige Folk, som virkelig egnede sig til at være Overformyndere. I eet Punkt, hvor der har viist sig at være en meget stor Brøst i den tidligere Tilstand, har jeg foreslaaet indført en Forandring, nemlig med Hensyn til Revisionen. Det har jo viist sig ved den berørte Sag, at

Revisionen af Kjøbstædernes Overformynderimidler har været overmaade utilfredsstillende. Det er kommet frem — jeg troer endogaa det er i Motiverne til et Lovudkast, der er blevet os forelagt — at man ikke kunde afgjøre, om ikke den Kassedeficit, som var tilstede i Odense Overformynderi, skrev sig fra en Tid, der laa to Aar tilbage før den anden Overformynder, Schmidt, der har lidt en saa uhykkelig Skæbne ved at blive kaldet til Overformynder, tiltraadte sin Post, og denne Kjendsgjerning er tilstrækkelig til at characterisere den Maade, hvorpaa Overformynderimidlerne i Kjøbstæderne ere blevne reviderede. Naar man har sagt, at Schmidt er falden som Offer for en uheldig Institution, saa er det ikke sandt; han er falden som et Offer for sin egen Godtroenhed og som Offer for Embedsmændenes Mangel paa Tilfyn. Det er constateret, at locale Embedsmænd have sagt til Schmidt, naar han forlangte at see Et eller Andet i Overformynderibøgerne: „Det skal De ikke bryde dem om, det har Rasmus Nielsen havt saa og saa mange Aar under sig, og bestyret det vel i alle disse Aar; det skal de ikke blande dem i“. Saaledes svarede man ham, da han søgte at sætte sig ind i det ham betroede Ombud og de dermed forbundne Forretninger. Det er saaledes ikke Institutionen, men Embedsmændene, der have ødelagt denne Mand. Jeg har derfor foreslaaet den Forandring ved Revisionen, at den skal være stadig, og det er atter en Decentralisation, hvorpaa jeg sætter Priis. Jeg antager, at Revisorer, som vælges af Magistraten, ville være bedst istand til at controllere de stedlige Overformynderibestyrere. Derved vil den overordnede Revision blive i høi Grad lettet og simplificeret, og det regner jeg ogsaa til en Fortjeneste, at den centrale Administration derved vil blive bethydelig indskrænket, og at Besparelser kunne indtræde i denne Henseende. Det er altsaa, hvad Kjøbstæderne angaaer, og de Herrer ville see, at det er en overmaade ringe Forandring, jeg har tilladt mig at foreslaae. Derimod er den Ordning, jeg har foreslaaet med Hensyn til Landet, af større Betydning. Jeg er i denne Henseende gaaet den Vej, som jeg troer, man altid bør gaae, den nemlig, at naar de Forudsætninger for en Lov, som ikke vare tilstede, da Loven